

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΛΥΚΕΙΟΝ ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ
ΔΑΝΕΙΣΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΔΗΜΟΚΡΙΤΟΥ 14

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ : ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

ΕΤΟΣ ΙΒ΄. — ΤΟΜΟΣ ΙΒ΄.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

7 ΜΑΡΤΙΟΥ 1898 — 1899

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ

ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Σύνδρομνται ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βέλμπεργ κα. α Ἐστίας

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασιν τοῖς
ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β', γ', δ', ε', καὶ ς' ἔτους εὐρίσκονται
παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασιν τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα
εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρό-
γραφα δημοσιεύόμενα ἢ μὴ
δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυ-
πόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα
τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελ-
λούσης δὲν εἶναι δεκτά. —
Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς
τὰς Κυρίας γίνεσθαι δεκτὰ.

Αἱ μεταβάλλουσαι διευθύν-
σιν ὀφείλουσιν ν' ἀποστέλλωσιν
γραμματόσημον 50 λεπτῶν
πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δμ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

11 Ὀδὸς Μουσῶν 11
Ἀπέναντι Νέας Ἐφημερίδος

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ'
ἐκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς
ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνε-
ται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ΟΚΤΑ
ἡμερῶν.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Καθημερινὰ Ἐντυπώσεις. — Ἔτος δωδέκατον. — Τὰ μαθήματα
τῶν Κυριῶν καὶ ὁ κ. Σπ. Λάμπρος. — Ἐκδρομαὶ εἰς Ἑλβετίαν. —
Righi. — Φιλολογικὴ καὶ Ἐπιστημονικὴ κίνησις. — Πίναξ τῶν περι-
χομένων τοῦ ΙΑ΄ ἔτους τῆς «Ἐφημ. τῶν Κυριῶν».

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΑΙ ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

ΕΤΟΣ ΙΒ΄.

Φίλη μου,

Ὁλος ὁ κόσμος ἐορτάζει εἰς τὴν ὀνομαστικὴν του ἐπέτειον
ἡ, ὅταν τὸ ὄνομά του δὲν ἀνήκη εἰς τοὺς ἀγίους τῆς ἐκκλησίας,
εἰς τὴν ἐπέτειον τῶν γενεθλίων του. Ἐγὼ πρὸ ἔνδεκα ἐτῶν
δὲν εἶχον ἐορτήν. Οἱ γονεῖς μου δὲν εἶχον θεωρήσει τὴν ἡμέραν
τῆς γεννήσεώς μου ἀξιοσημείωτον γεγονός, ἀλλ' οὔτε ὁ ἀρ-
χαιολόγος ἀνάδοχος μου με ἔταξεν ὑπὸ τὴν προστασίαν ἀρίσ-
τινος γυναικὸς. Ἀπὸ ἔνδεκαετίας ὅμως ἀπέκτησα καὶ ἐγὼ
ἐορτήν: τὴν ἐπέτειον τῆς ἐκδόσεως τῆς «Ἐφημερίδος τῶν
Κυριῶν», τῶν γενεθλίων, οὕτως εἶπεῖν, τῆς μοναδικῆς αὐτῆς
κόρης μου, εἰς τὴν τελειοποίησιν τῆς ὁποίας ἀφιέρωσα τὰ ὡ-
ραιότερα τῆς ζωῆς μου ἔτη καὶ τοὺς θερμότερους τῆς καρ-
διᾶς μου παλμούς.

Μὴ σοῦ φανῆ παράδοξον, ἐὰν τὴν ὀνομάζω κόρην μου, δι-
ότι ἀμφιβάλλω, ἐὰν μητέρα πραγματικὴ ἠγάπησέ ποτε τὸ
παιδί της, ὅσον ἐγὼ τὴν ἐφημερίδα μου. ἐὰν ἐπόνεσε καὶ
συνεικνίθη καὶ ἠσθάνθη καὶ ἔπαθεν ὡς ἐγὼ κατὰ τὰς δικ-
φύρους τοῦ ἔνδεκαετοῦς βίου της φάσεις.

Ἐάνειχα τὴν ὑπομὸ ἢν νὰ τὴν ἀναφυλλίσω σήμερον ἀνὰ τοὺς
ἔνδεκα ὀγκῶδεις τόμους της, πόσας εἰς τὰς σελίδας της θὰ ἐ-
πανεύρισκα στιγμὰς ὑπερτάτου πόνου καὶ ὑπερτάτης εὐτυχίας,
πόσων ποικιλιῶν καὶ ἐναλλαγῶν αἰσθημάτων, πόσων ἐνθουσια-
σμῶν καὶ πόσων ἀπογοήτευσιν, πόσων θλίψιν καὶ πόσων χαρῶν.

Κατὰ τὰ πρῶτά της ἔτη πόσα πτερυγίσματα τρελλὰ,
πόσα ὄνειρα ἀπραγματοποίητα, πόσα ἀσύλληπτα ἰδεώδη

πόση εὐπιστία! ἀπαράλλακτα μὲ τὰ τρελλὰ ὄνειρα, τὰ
ὅποια κάμνει κάθε μήτηρ στοργικὴ πρὸ τοῦ λίκνου τοῦ
μικροῦ της. Ὅπως τὸ μικρὸν ἐκεῖνο, τὸ ὅποσον μόλις καὶ
ἀσθενὸς κινεῖ τὰ τρυφερὰ χερσὶν της, σιγὰ—σιγὰ μὲ τὴν
εὐπετὴ φαντασίαν τῆς μητρὸς γίνεται ὁ γίγας, ὅστις εἰς τὰς
Ἡρακλείους πυγμὰς του θὰ ἀναζυμώσῃ καὶ ἀναμορφώσῃ τὴν
ἀνθρωπότητα, οὕτω καὶ τὸ ὀκτασέλιδον ἐκεῖνο τεμάχιον τοῦ
χάρτου μοὶ ἐφάνετο, ὅτι εὐθὺς καὶ ὡς ἐκ θαύματος θὰ εἶχε
τὴν μαγικὴν δύναμιν νὰ μεταβάλῃ ἀμέσως τὴν τύχην καὶ
τὸ μέλλον ἐκείνης, ἧς ἐτάχθη συνήγορος καὶ ὑπέραμαχος.

Καὶ μοὶ ἐφάνετο τόσον πλησίον μὲ τὰ πρῶτά της ἔτη ἢ
ἐπίτευξις τοῦ σκοποῦ της αὐτοῦ, τόσον εὐθραυστα τὰ δεσμά,
ἄτινα τὴν συνεῖχον, τόσον ἐρειπιώδη τὰ πρὸ τῆς προόδου
ὑψούμενα ἀπὸ τῶν αἰώνων τείχη τῆς ὀπισθοδρομικότητος τοῦ
φύλου μας, ὥστε ἐνόμιζον, ὅτι μόνον μὲ τὸν ἦχον τῶν σαλπύγγων
τῆς ἀναστάσεως, μόνον μὲ τὰ πρῶτα ἐγερτήρια ἄσπρατά της
αἱ δυσχέρειαι θὰ ἐξωμαλύνοντο, πᾶν κώλυμα ἠθελεν ἀρθῆ
καὶ νικητήρια αὐτὴ θὰ περιῆγε τὴν σημαίαν της παντοῦ ὅπου
ὑπάρχουν Ἑλληνίδες, ἀπὸ τοῦ Νέου Κόσμου τὰς ἀπείρους
ἐκτάσεις μέχρι τῶν ἐνδοτάτων σημείων τῆς ἀπωτάτης Ἀνα-
τολῆς.

Ἄλλὰ τὰ ὄνειρα τῆς ταχείας καὶ θαυματουργοῦ ἀναμορφώ-
σεως δὲν ἐβράδυνον νὰ διαλυθῶν καὶ ὁ πῆγαστος μου μὲ πτε-
ρυγισμέναις πτέρυγαις νὰ κατέλθῃ ἀπὸ τοῦ αἰθερίου ὕψους, εἰς
τὸ ὅποσον εἶχε παραπλανηθῆ. Μὲ τὴν πάροδον τοῦ χρόνου ἢ
μία μετὰ τὴν ἄλλην ἀπεκαλύπτοντο αἱ δυσυπέβλητοι δυσ-
χέρειαι καὶ ἡ πᾶλη ἤρχισε μακρὰ, ἐπίπονος, ἀνικρά, ἀγῶν
μέγας καὶ ἱερός, εἰς τὸν ὅποσον πολλάκις, ἐὰν τὸ τέκνον ἐ-
βάδιζε μὲ τὸ μέτωπον ὑψηλά, ἢ μήτηρ ὅμως ἠσθάνετο τὴν
ἀγωνίαν τῆς ἐξαντλήσεως.

Ἐνδεκα οὕτω διέρρευαν ὄλα ἔτη, κατὰ τὰ ὅποια οὔτε
κόπων, οὔτε θυσιῶν ἐφείσθη πρὸς πραγματοποιήσιν τοῦ προ-

γράμματος, το όποιον έφερον επί της σημαίας της ή «Εφημερίς των Κυριών». Καί ίνα πεισθώ περί του δικαίου και όρθου των άρχων μου, ίνα γνωρίσω την γυναίκα της προόδου εκ του σύνεργου, διέσχισα ώκεανούς και θαλάσσας, όπως εκ του πληθύν μελετήσω τά ήθη και τά έθιμα των λαών, οτινες ανεγνώρισαν εις τó φύλον μας ανεπιφυλάκτως τó δικαίωμα της ελευθερίας, οτινες ανεγνώρισαν αυτήν όν λογικόν, δυνατόν, όταν ή ανάγκη τó καλέσθ, να αντιμετώπισθ την ζώνην με όλους τούς κινδύνους και τας πικρίας της και να τείνη χείρα συνδρομής εις τó κατá τά τέλη του αιώνου αυτού ετοιμόορον κοινωνικόν οικοδόμημα.

Έκει εις τόν τόπον των θαυματών και της υπερανθρώπου δράσεως, εκεί εις τούς κόλπους λαού νέου, άντλήσαντος την θαυμασίαν δύναμίν του κατ' ευθείαν από τόν βίον και τας πράξεις των προγόνων μας, εκεί ήντησα την δύναμιν να επιμείνω εις τó έργον μου και την ακράδαντον πεποίθησιν εις την αγιότητα και σκοπιμότητα αυτού.

Έκτοτε δέν ήρκέσθη μόνον να λέγω και να γράφω, άλλ' επελήφθη και της εκτελέσεως και έφκρομογής των λόγων και ιδεών μου. Έκτοτε πώς άγων άντιστοιχεί προς μίαν επιτυχίαν, πώς πάλη επισφραγίζεται και με μίαν νίκην. Άρκεϊ δέ να ρίψη τις έν βλέμμα εις την πρό ένδεκαετίας κατάστασιν των Έλληνίδων και εις την σημερινήν δρασίαν των, ίνα πεισθίη πόσου καλού και πόσων ώφελειών έγένητο πρόξενος ή «Εφημερίς των Κυριών», ή έρτάζουσα με τά πρώτα της άνοιξεως άθη και τά πρώτα των χελιδόνων τερετίσματα την επέτειον των γενεθλίων της.

Τó πρώτον μετά την δεκαετηρίδα της αυτό έτος, την πρώτην μετά την ενηλικιότητά της περίοδον αριθμεί και την μεγαλύτεραν της επιτυχίαν, τόν θρίαμβον των τόσων άγωνων και κόπων της, την αδελφοποίησιν και ένωσιν των άπανταχοϋ Έλληνίδων υπό την ύψηλήν της σεπτής Άνάστασης μας σκέπην και την δια της ένώσεως αυτής επιτευχθεϊσαν βελτίωσιν της θέσεως των άπανταχοϋ Έλληνίδων.

Σήμερον παντού όπου λαλείται γλώσσα Έλληνική, και υπό τόν ελεύθερον ουρανόν του πεπολιτισμένου κόσμου και υπό τόν ανεφόδην και σκοτεινόν της δουλείας, αι έλληνίδες, αδελφαί και εις ομάδας, της «Ένωσεως» με πρόγραμμα δράσεως ευεργετικής και δι' έκυτάς και δι' τόν Έλληνισμόν έν γένει, εργάζονται και υπέρ εξυψώσεως του έθνικου φρονήματος έν τη έλληνική οικογενεία και υπέρ δικτηρήσεως της γλώσσης και των πκτρίων ήθών και υπέρ προστασίας και ενισχύσεως των έκεί δυστυχιστέρων όμοειθών των και υπέρ διαδόσεως της έλληνικής γυναικείας βιομηχανίας, και προστασίας και ενισχύσεως της άπανταχοϋ εργαζομένης γυναικός.

Πρακτικώτερα εις τó πρόγραμμά της των άλλων άνά τόν κόσμον συνδελφών της, ή «Εφημερίς των Κυριών» εις έν κυρίως επέστησε την προσοχήν της, εις την εργασίαν της γυναικός άνά πάντας τούς κλάδους και πάντα τά στάδια εις τά όποια αυτή συμφώνως προς την φυσικήν ιδιοφυίαν της και προς την ανάπτυξιν της ήδύνατο να επιδοθί.

Πρώτη αυτή από δεκαετίας ήδη ύψωσε φωνήν υπέρ ιδρύσεως επαγγελματικών σχολείων και επιδόσεως της γυναικός πασών των τάξεων εις πρακτικώτεραν μόρφωσιν και πρώτη

κατά τó έτος τούτο είχε την ευχαρίστησιν να θέσθ τά θεμέλια της πραγματικής αυτή μορφώσεως δια της ιδρύσεως της Οικουρικής και Έπαγγελματικής σχολής. Θεωρεί δέ άληθές καύχημά της την επίτευξιν και πραγματοποίησιν της ιδέας της αυτής, ήτις, ουδεμία ύπάρχει άμφιβολία, πολλός θα έχη τας μιμητρίκας και πολλός θα έξασφαλίσθ από την κλασικήν ήμιμάθειαν, ήτις άνιλεώς μαστίζει και έμάστιζε τούς γυναικείους μας πληθυσμούς.

Η «Εφημερίς των Κυριών», ή όποια από ένδεκαετίας ήδη ως άλλη περιστέρα νέων άγγελμάτων και νέων κοινωνικών συνθηκών, δρέπει από τόν άνθωνά του πνευματικού κόσμου ώραία και άρωματικά άθη και ακούρατος δικτρέχει την γήν και τας θαλάσσας, ίνα εις μίαν έκάστην των άναγνωστριών της προσφέρη αυτά, ή «Εφημερίς των Κυριών» ευχχριστεί σήμερον όλας και όλους όσοι διηκολύναν τó εκπολιτιστικόν έργον της, και την ενεθάρρυναν εις τόν δύσβατον δρόμον της προόδου.

Τά φιλολογικά μαθήματα των κυριών και ό κ. Λάμπρος

Άπό της μιξ έορτής εις την άλλην. Διότι έορτή βεβχίως του πνεύματος ήτο ή κατá την παρελθούσαν Πέμπτην τελεσθεϊσα υπό τας εύλογίας της εκκλησίας και τη παρουσία της Βασιλίσσης και της πριγκηπίσσης Σοφίας έναρξίς των φιλολογικών μαθημάτων των κυριών, των διοργανωθέντων πκρά της υπαυιδεϋτου μεταφραστρίκας της Ιστορίας της Νεωτέρας Έλληνικής Φιλολογίας κ. Εύφρασίας Κετσέα, υπό τόσον αισίους οϊωνούς.

Μαθήματα τοιαύτα κυριών είχε καταρτίσει από διετίας ήδη ό φιλολογικός Σύλλογος «Παρασσός», εις τά όποια όμως μεθ' όλην την καλήν έκλογήν και των θεμάτων και των διδασκόντων προσώπων, άγνωστον διατί, δέν έφοίτων τακτικώς, τουλάχιστον, πολλοί κυρίαι.

Ηδη οτε γυναικεία χείρ ανέλαβε την διοργάνωσιν των νέων μαθημάτων και την σύνταξιν του προγράμματος αυτών, ουδεμία ύπάρχει άμφιβολία περί της επιτυχίας των, έν μάλιστα κρίνη τις εκ του πρώτου μαθήματος, τó όποιον έδίδαξεν ό μοναδικός μας ρήτωρ, ό άπκράμιλλος του λόγου γόης, ό επιφανής μας ιστορικός κ. Σπ. Λάμπρος.

Ό κ. Λάμπρος είναι από τούς όλίγους σοφούς του τόπου μας, οι όποιοι ειξεύρουν να έξωτερικεύουν την σοφίαν των, οι όποιοι συνδυάζουν με ειδικήν πολυμάθειαν και πλοϋτον άπειρων γνώσεων τó μέγα τάλαντον της ρητορικής, την μεγάλην της γλώσσης δύναμιν, τó επαγωγόν του ύφους, τó θελκτικόν και μουσικόν του όργάνου της φωνής. Είναι όχι μόνον μέγας ιστορικός, άλλά και τέλειος όμιλητής και τέλειος ρήτωρ. Κρατεί τόν ακροατήν του επί ώρας όλας υπό την γοητείαν του λόγου του, ειξεύρει δέ να συγκεφαλαιώνη τó θέμα του και, όμιλών περί Έλληνισμού και περί πκτρίδος, να χαρακτηρίζη με ζωηρά χρώματα, να ρίπτη τας φωτεινάς του ακτίνας επί των σημείων ακριβώς, τά όποια χρήσθουν μείζονος έξάρσεως.

Ό κ. Λάμπρος δικαίως εξέλεξεν ως θέμα των μαθημάτων του τας Άθήνας κατá τούς μεσαιωνικούς χρόνους, διότι την εποχήν εκείνην των Άθηνών ακριβώς διεδέχθημεν, διότι

πολλαχώς και δια δεσμών αίματος και δια παραδόσεων συνδεόμεθα σήμερον μετά των Άθηνάϊων της εποχής εκείνης. Τó μάθημά του υπήρξε και ως θέμα και ως διδασκαλία τέλειον, άπορεί δέ τις πώς αι κυρίαι και δεσποινίδες της πρωτεύουσας δέν έπιημύρουν την μεγάλην αίθουσαν του «Πκρυσσού», όσα κίς ό επιφανής ρήτωρ έλάμβανε τόν λόγον κατá την χείμερινήν αυτήν των ιστορικών μαθημάτων του περίοδον.

Και έφ' όσον ήκούχμεν τόν ρήτορα και έρρίπτομεν τά βλέμματά μας προς τó ακροατήριόν του έδυσανασχετοϋμεν, διότι μεταξϋ των παρισταμένων δέν έβλέπομεν να αντιπροσωπεύεται επαρκώς ή τάξις εκείνη των γυναικών, ή όποια έχει την ειδικήν άποστολήν να μεταδίδη την μορφωσιν, να διαπλάττη και αναμορφώνη δια του σχολείου τó έθνος όλόκληρον. Τά όπισθεν μας κενά ακροατών έδώλια ώρειλον να είναι πλήρη από τας μαθητρίκας της άνωτέρας τουλάχιστον τάξεως του Άρσακείου, αι όποια προορίζονται δια τó διδασκαλικόν έργον και σπανίως τυγχάνουν της ευκαιρίας να ακροώνται τοιούτων ώραίων λόγων, τοιούτης υπέρχου διδασκαλίας.

Η φίλη κ. Εύφρασία Κετσέα, ή τόσον δεξιώς διοργανώσασα τά μαθήματα αυτά, θα λάβη, δέν άμφιβάλλομεν, ύπ' όμει την παρκτηρήσιν μας ταύτην, αφού μάλιστα και σύμβουλος του Άρσακείου είναι ό κ. Κετσέας. Καί ούτω εις τó μέλλον αι ύποψήριο διδάσκαλοι των τέκνων μας θα έχουν ελευθέρην την έξοδον εις τά μαθήματα ταύτα, άντλοϋσαι από τó μέλι και τó άρωμα του λόγου του κ. Σπ. Λάμπρου και των συνδελφών των έφοδία και διδασκόμεναι πκρ' αυτού πώς να γίνωνται επαγωγοί και κκταληπταί, έστω και από τόν μικρόκοσμον των παιδιών, των όποίων την μόρφωσιν ναλαχμαθάνουν.

ΕΛΒΕΤΙΚΑ ΤΟΠΙΑ

Τέσσαρες είχαν παρέλθει από της άριζέως μου εις Λυκέριν ημέραι, άλλ' ό καιρός δέν επέτρεπε την εις Rigi άνοδον. Έπεκτέθημεν λοιπόν τά λοιπά άξιοθέατα μέρη της πόλεως μέχρις οϋ ό καιρός έτράπη επί τó καλλίτερον.

Την πέμπτην από πρωίως έφάνη ό θαλπερός ήλιος, ρίπτων τας ακτίνας του επί των κρυσταλλίνων της λίμνης ύδάτω, και χρυσίζων τά την χρίεσσαν ταύτην πόλιν στεφανοϋντα όρη.

Άθρόοι έξ όλων των σημείων έφθανον εις την αποβάθρην ζένοι και αυτόχθονες. Έκ των προσερχομένων διεκρίνοντο οι Άγγλοι, φέροντες μόνου τούς ταξειδιωτικούς σάκκους των, ένθ αι κυρίαι των έφερον μακρά άνδρικά έπανωφόρια, πίλους άνδρικούς, τινές δέ τούτων έκράτουν και αναρριχητήρας των Άλπεων.

Άπήρε τó άτμόπλοιο και ήρχισαμεν να διαπλέωμεν την λίμνην των τεσσάρων Cantons. Η πόλις μακρόθεν έφαινετο έτι ώραιότερα. Η προκυμαία της με τόν πολύν αυτής θόρυλον, τά μεγαλοπρεπή ξενοδοχεία με τούς ώρχίους κήπους και τά πολλά και ποικίλα άθη, αι ώραϊκι willa κατá μήκος των όχθών της λίμνης με τας πυκνάς πκρσινάδας των και τόσα άλλα καλλιτεχνικά οικοδομήματα έτερπον τά βλέμματά μου. Άλλ' ό,τι ήξικνε τόν θαυμασμόν μου, ήσαν αι άγέρωχοι, και αι υπερέφκνοι των Άλπεων κορυφαί. Άριστέρα τó Rigi, δεξιά ό Πιλάτος με την πκρά τούς πόδας αυτού όλοπρασίνην του Eigen κοιλάδα και τó εις τó άκρον αυτής μι-

κρόν χωρίον Eigental με τούς ξυλίλους οικίσκους του, τά τόσον φημιζόμενα Chalets Suisses τó Bürgenstock, Stan, serhorn, Buochserhorn και την θαυμασίαν των Walenstöcke σειράν.

Έρθάσαμεν εις τó μέσον της λίμνης (Kreugteichter) ένθκ αυτή σχηματίζει τέσσαρας βραχίονας. Εισήλθομεν εις τόν προς ανατολάς και προσηγίσαμεν εις τó χωρίον Weggis. Τó γραφικόν του μέρους, αι άμφιθεατρικώς έκτισμένοι οικίαι αι χανόμεναι εις την πλουσίαν φυτείαν, ή όπισθεν αυτού άπέρκντος κλιτύς, ή ως υπό πκρσίνου βελούδου κεκαλυμμένη, και αι που και που φαινόμεναι χωρικά με τας προϊστορικάς των ένδυμασίας, με τά ώραϊκα σκουφώματά των άπετέλουν ώραϊον θέαμα.

Άρήςαμεν τó Weggis και νοτιοανατολικώς αυτού προσηγίσαμεν τó χωρίον Vitznau. Δάση πυκνά, λόφοι, κοιλάδες, τήδε κκεϊσε έγκατεσπαρμένοι οικίσκοι Έλβετικού πάντοτε ρυθμού, και τó ώρσιότερον όλων, τά στενά μονοπάτια τά τόσον άποτόμως προς την λίμνην κκτερχόμενα. Εις τó Vitznau άπεβιβάσθησαν όλοι οι τήν άνοδον του Rigi σκοποϋντες. Όλίγιστοι ήσαν οι άπορασίσαντες ν' άνέλθωσι πεζή.

Εις βημάτων μόνον από της αποβάθρας άπόστασιν εύρίσκειται ό σταθμός του όδοντωτου σιδηροδρόμου, του όποίου έν τω άμα τά βγόνια έπληρώθησαν και όπου έλάβομεν θέσιν και ήμεϊ. Άνερχόμεθα, διαβαίνοντες υπό υπερμεγέθεις κκστανάας. Διήλθομεν ύτόγειον σήραγγα και ένόσω άνεβχίνομεν, ή λίμνη των τεσσάρων Cantons έφαινετο κάτω ως μέγας καθρέπτης. Άναπεπταμένος πλέον όρίζων, και αι γραφικαι κορυφαί των όρέων ήρχισαν να άναφχίνωνται. Χλοεραι κοιλάδες, ένθκ ποιμενίδες ώδήγουν τά ζώα των προς βοσκήν, έχουσαι υπό μάλης και μικρά βιβλία τά όποια εκ του έξωτερικού και του μεγέθους αυτών, έφαινοντο ότι ήσαν εκκλησιαστικά. Ητο ή ώρα της άναγνώσεως των πρωϊών αυτών προσευχών.

Εκχίμαμεν έξ σταθμούς. Εις έκαστον τούτων επαυουιάζοντο εις τας θορίδας των βγόνιων πωλήτριαι των Edelweiss, των άνθέων των άποτόμων βράχων, τά όποια πολλοί Έλβετοι νεκνίαι φέρουσι επί των πίων των μεθ' αυτών. Έρθάσαμεν τέλος, μετά μίαν από της εισόδου μας εις τó βγόνιον όρην, εις τó Rigi-Kulm την τελευταίον σταθμόν. Έκειθεν άνήλθομεν πεζή επί της κορυφής, έχούσης ύψος από της επιφκνείας της λίμνης 1800 μέτρα.

Δέν επιχειρώ να περιγράψω την ώρσιόγητα της φύσεως, φοβουμένη μη δια τού άσθενοϋς καλόμενου μου μειώσω αυτήν. Πκρά τούς πόδας του όρους εύρίσκειται ή λίμνη της μικράς πόλεως Zug, ήτις είναι κτισμένη επί της άριστερας αυτής όχθης, όλίγον μακρότερα προς ανατολάς ή Einsiedeln, και έτι άπωτέρα προς βορράν έφαινετο ή θαλερά Ζυρίχη, πληθος χωρίων εις τας φάραγγας και τας κοιλάδας, ή:ίθημσα ένδεκα λίμνας, μοιούσι κατá την όμολογίαν άλλων περιγητών, εις την άνκτολήν και δύσιν του ήλιου δύναται τις να διεκρίνη δεκατέσσαρας. Έφαινετο καλώς τó Jura, ό μέλας δρυμός, τά Βόστγια, προς νότον δέ αι κατάλευκοι των μεγαλοπρεπών Άλπεων κορυφαί, μεταξϋ τούτων ή Jungfrau, έξαστραπτουσα υπό τας ακτίνας του ήλιου ως κρυσταλλίνη νήσος, ποταμοί φαινόμενοι εκ του ύψους εκείνου ως άργυραί ταινίαι, άγροί

καλλιεργημένοι, λειμώνες, δάση, βράχοι, πάγοι, χιόνες, πᾶν ὅ,τι ἐν ἐνὶ λόγῳ ἢ φύσις ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ θαυμάσιον, τοῦ ὁποίου οὐδεὶς οὐδέποτε χρωστήρ θὰ κατορθώσῃ τὴν ἀντιγραφὴν.

Εἰς τὸ ὄροπέδιον ἐκεῖνο ὑπῆρχον καὶ πολλοὶ χωρικοί, πωλοῦσαι διάφορα ἀντικείμενα καὶ κοσμήματα ἐξ ὀρυκτῶν τῶν ὀρέων κατεσκευασμένα, τὰ ὁποῖα ἐν καιρῷ χειμῶνος ἐργάζονται ὅλοι ἐν τῇ οἰκογενεῖᾳ. Τίποτε ξένον· ὅλα ἰδικὰ τῶν. Ὡς καὶ εἰς ὅλα ἐπίσης ἐγκεχραγμένη μία λέξις : τὸ ὄνομα τοῦ χωρίου, ὅπου κατεσκευάσθη, ἢ ἐνθύμιον τοῦ Rigi, ἐξωγραφημένη μία τοποθεσίᾳ τοῦ ἐδάφους τῶν, ἢ τὸ ρητὸν : ἀσπασμὸς παρὰ τῆς Ἑλβετίας». Πρὸς συμπλήρωσιν τῆς ὅλης εἰκόνης ἐπαρουσιάσθη καὶ γέρον ὑπερεβδομηκοντούτης μὲ εἶδος σάλπιγγος, τὸν ὁποῖον οἱ Ἑλβετοὶ ὀνομάζουσι Alpensorn, μουσικὸν ὄργανον τῶν πατέρων αὐτῶν πρὸ τριῶν καὶ ἐπέκεινα αἰώνων, ψάλλον πατριωτικὸν τι ἄσμα. Αἱ λέξεις τοῦ ἄσματος αὐτοῦ ἦσαν αἱ μόναι, τὰς ὁποίας ἤκουσα ἐκεῖ εἰς τὰ αἰθέρια ὕψη. Σπουδαστὰς τινες εἶδον νὰ γράφουν στίχους, ἐμπνεομένους βέβαια ὑπὸ τοῦ ὕψους ὅλας τὰς ἐπόψεις ζωογόνου καὶ ἐλευθέρου ἀέρος. Ἄν καὶ οἱ περιηγηταὶ ἦσαν οὐκ ὀλίγοι, διότι εἴμεθα περὶ τὰ τέλη Αὐγούστου καὶ ἐπωφελοῦντο τῶν σπανίων διὰ τοιαύτας ἐκδρομὰς ἡμερῶν, οὐχ ἤττον ὅμως οὐδεὶς θόρυβος. Εἰς οὐδένα οὐδέποτε ναόν, οἰουδήποτε δόγματος τόση παρετηρήθη, ἴσως, ἡσυχία· πάντες εἰσιγῶν πρὸ τοῦ μεγαλείου ἐκεῖνου, οὐδὲν ἤκούετο, ἢ πανταχόθεν ἢ ἀπὸ τῆς φωνῆς τοῦ Ἀνάρχου καὶ Αἰωνίου !

Ἐν Ζυρίχῃ

Μαρία Πινέλλη

Εἰς τὸν Πολυκλαύστον Λακκὴν Κ. Παλαμά

*Σὰν ἀλαφρὸς ἀνασασμὸς
ἢ ἀκακὴ ψυχὴ του
μ' ἔρα κρυφὸ χαμόγελο
ἀφῆκε τὸ κορμὶ του*

*"Ἐτσι τὸ γλυκολάλημα
μικροῦ πουλιοῦ πετίζεται
κι' ὄνειρωτὸ στῆς μοραξιάς.
τὴ σιγαλιὰ ἀποσβένεται.*

Μαρίκ Ι. Τραχίλη

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἐγένετο ἡ τελετὴ τῆς ἐγκαταστάσεως τοῦ νέου Πρυτάνεως τοῦ Πανεπιστημίου κ. Σπ. Μαγγίνα μετὰ τῆς σεμνῆς ἐπισημότητος, ἣτις ἐμπρέπει εἰς τοιαύτην ἐορτὴν.

Ὁ κ. Χρηστομάνης ἀπήγγειλε τὴν λογοδοσίαν τῶν παρ' αὐτοῦ πεπραγμένων κατὰ τὸ λήξαν ἀκαδημαϊκὸν ἔτος, ἐνῶ ὁ νέος Πρύτανης διὰ λόγου καλλιεποῦς καὶ ἐμβριθεστάτου ἠρεύνησε τὰ αἴτια καὶ ἐμελέτησε τοὺς παράγοντας τοῦ ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ καὶ τοῦ ἐκπολιτιστικοῦ αὐτοῦ πνεύματος.

Τὸ θέμα τοῦ σοφοῦ Πρυτάνεως ἦτο καὶ ὠραῖον καὶ ἐπίκαιρον, διότι σήμερον εἴπερ ποτὲ μᾶς ἐπιβάλλεται νὰ μελετῶμεν τὰ αἴτια, τὰ ἀνεδείξαντα τοῦ προγόνου μὲς φυλὴν κατ' ἐξοχὴν ὑπέροχον καὶ λαόν, τοῦ ὁποίου τὰ φῶτα φωτίζουν μέχρι σήμερον τὸν κόσμον ὅλον.

Ὅπως δὲ ὁ λόγος τοῦ κ. Σπ. Μαγγίνα ὑπῆρξε σοφός, πατριωτικὸς καὶ ἐποικοδομητικὸς, οὕτω καὶ ἡ δρᾶσίς του εἰς τὸ Πανεπιστήμιον, οὐδεμίᾳ ὑπάρχει ἀμφιβολία, ἔσται ἀνάλογος καὶ τὸ τέμενος αὐτὸ τῶν Μουσῶν πολλὰ θὰ κερπῶθῃ τὰ ἠθικὰ ὠφελήματα ἐκ τῆς πρυτανείας τοῦ σοφοῦ καὶ διακρητοῦς ἐπιστήμονος.

Ἡ ἀνάγκη αὐτῆ τῆς ἀναμορφώσεώς μας ἐν γένει τόσον καθίσταται ἐπαισθητή, καὶ τοιαῦτα ἐπιβάλλει εἰς τοὺς δυναμένους νὰ ἐπιληφθῶσιν αὐτῆς καθήκοντα, ὥστε ἀληθῆ χαρὰν νὰ αἰσθανώμεθα ὅσάκις ἀναφαινεταὶ τις ἐπιλαμβανόμενος δεξιῶς τοῦ ἔργου καὶ φέρων τὰ ἐφόδια τῆς ἐπιτυχίας αὐτοῦ.

Ὁ κ. Γ. Δροσίνης, ὁ ὁποῖος ἐπὶ ἐλάχιστον, εὐτυχῶς, χρονικὸν διάστημα εἶχεν ἀποσκιρτήσῃ τῆς φιλολογικῆς δράσεως, ἐπανέρχεται ἤδη εἰς τὰς τάξεις τῆς μετὴν ἔκδοσιν νέου Περιδικίου ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἑθνικὴ Ἀγωγή», σκοποῦντος ἀληθῶς διὰ δημοσιευμάτων καταλλήλων τὴν ἐθνικὴν μας ἀναμορφώσιν.

Τὸ πρῶτον φυλλάδιον τῆς «Ἑθνικῆς Ἀγωγῆς» τοῦ κ. Γ. Δροσίνης περιέχει ὠραῖον ἄρθρον αὐτοῦ, δι' οὗ ἐξικίρεται ἡ ἀνάγκη τῆς ριζικῆς μεταρρυθμίσεως τῆς ἡμετέρας ἐκπαιδεύσεως, δι' ἧς θὰ κατορθωθῇ τὰ καταστῆ ἡ Ἑλλὰς ἔθνος πολιτῶν κοινωρικῶς καὶ πολιτικῶς πεφωτισμένων· ἔθνος ἐδραιοῦν τὴν ὑπόστασιν αὐτοῦ ὅχι ἐπὶ σαθρῶν ὑλικῶν βάσεων, ἀλλ' ἐπὶ τῶν γρανιτωδῶν βάθρων τῆς ἠθικῆς καὶ πνευματικῆς ὑπεροχῆς.

Πλὴν τούτου ἡ «Ἑθνικὴ Ἀγωγή» δημοσιεύει ὠραῖαν μελέτην τοῦ Δρόζου περὶ πατρίδος, ἐτέρων περὶ ἀποστολῆς τοῦ Σχολείου τοῦ Σεάγε, περιεργότατα εἰκονογραφημένα ἀναγνώσματα, τὸν Ρήγγαν, ὠραιότατον δρᾶμα τοῦ κ. Προβελεγκίου, ποιηθὲν ἐπὶ τῇ ἑκατονταετηρίδι τοῦ Ρήγγα Φερραίου καὶ ποικίλην ἄλλην ὕλην, τείνουσάν πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπὸν τῆς ἐθνικῆς ἀγωγῆς.

Τὸν κ. Γ. Δροσίνην συγχαίρομεν διὰ τὸ νέον καὶ ἐθνωφελὲς περιοδικὸν του, εἰς τὸ ὁποῖον εὐχόμεθα πλήρη ἐπιτυχίαν.

Καὶ περὶ ἄλλου νέου ἔργου μὲ τίτλον ἐπίσης πατριωτικόν, τὸ ὁποῖον δημοσιεύει ὡς ἐπιφυλλίδα ἡ «Ἑσπερινὴ Ἀκρόπολις», ἔχομεν νὰ ὀμιλήσωμεν σήμερον: *Γιὰ τὴν Πατρίδα*. Συνήθως σπανίως ἀναγινώσκουσι ἐπιφυλλίδας. Καὶ εἰς τὰς ἀρχὰς τῆς δημοσιεύσεως τοῦ ἔργου τοῦ κ. Δασίου ὁμολογοῦμεν ὅτι δὲν τὸ εἴχομεν παρεχολουθήσει, ἂν καὶ ὁ συγγραφεὺς του πολὺ οἰκείος καὶ πολὺ δημοτικὸς εἶναι ἀπὸ τὰ δημοσιευθέντα ἰδίᾳ κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ πολέμου εἰς τὴν «Ἀκρόπολιν» ὠραῖα ἄρθρα του.

Δὲν θὰ κρίνωμεν σήμερον τὸ πρῶτον αὐτὸ πρωτότυπον μυθιστόρημα τοῦ νέου συγγραφέως, διότι δὲν δύναται τις νὰ κρίνῃ ἐν ἔργῳ πρὶν ἢ πλῆρες καὶ τελειωμένον δημοσιευθῆ. Ἄλλ' ἐκ τῶν δημοσιευθεισῶν σελίδων του δύναται τις ἀπροκαλύπτως νὰ εἴπῃ ὅτι ὁ κ. Δάσιος ἀνοίγει τὸν δρόμον του εἰς τὸ μυθιστόρημα ὑπὸ πολὺ καλοῦς αἰωνούς. Καὶ δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ μὴ ἐπιτύχῃ, ἀφοῦ ἔλαβεν ὡς κύριον θέμα του τὸν ἀγῶνα τῆς Κρήτης, τὸ πολέμικόν μένος τοῦ μεγάλου τούτου λαοῦ, ὁ ὁποῖος ἐν τῇ ψυχολογικῇ ἐξελίξει καὶ δρᾶσει του ἀποτελεῖ τὸ ὠριότερον ἐπικὸν ποίημα τῆς συγχρόνου ἐποχῆς.

Ἄλλὰ καὶ εἰς τὰς εἰκόνας, τὰς ὁποίας ὁ κ. Δάσιος λαμβάνει ἐκ τῆς καθημερινῆς ζωῆς, εἰς τὴν περιγραφὴν τῶν κατοπτρῶν κινωρικῶν μὲς στρωμάτων ἀνδεικνύεται ἀριστος ζωγράφος, τὸ ἔργον του δὲ *Γιὰ τὴν πατρίδα* εἶναι ἐξ ἐκείνων, τὰ ὁποῖα καὶ μορφώνουν τὸν λαόν, πρὸς τὸν ὁποῖον ὁ ἐπιφυλλιδογράφος συγγραφεὺς ἀπευθύνεται καὶ συγκινοῦν πάντα ἀνγνωστὴν ἐν γένει καὶ δὲν θὰ λησμονηθῶν, ἀλλὰ θὰ μείνουν πάντοτε, πλουτίζοντα τὴν πενιχρὰν ἱστορίαν τῆς συγχρόνου Ἑλληνικῆς Φιλολογίας.